

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ชีวิตของเราที่ไม่ลืมเลย

ก่อนจ้งหัน

เราอยากเห็นพี่น้องลูกหลานเรา เข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล ทำบุญให้ทาน นี่เป็นมงคลอย่างยิ่ง กิเลสมันไม่ให้มองมันอยากข้ามๆ เรื่องใดเป็นเรื่องของกิเลสนี้เร็วยิ่งกว่าลิง เคยเห็นลิงไหม ลิงมันเร็วไหม กิเลสมันเร็วยิ่งกว่าลิง ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วปั๊บๆ ถ้าเรื่องศีลเรื่องธรรมอึดอาดๆ เราจึงได้อ่อนใจ พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย มาเข้าในหัวใจนี้มันเป็นอันเดียวกัน ไม่ต้องบอกมันก็รู้กันทันทีเลย ให้พากันสนใจปฏิบัติศีลธรรม

เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธโดยแท้ ทำไมจึงกลายเป็นเมืองศิขรินได้วะ เวลาที่ผีผีมันกำลังแทรกแซงอยู่ตามวัดตามวาตามศาสนา แม้ในวงราชการก็เหมือนกันไอ้ผีนี้ ตัวเป็นข้าศึกต่อศาสนา ตัวใหญ่ๆ เป้งๆ มีนะในวงรัฐบาลเรานี้ ตัวใหญ่ๆ เป้งๆ เป็นข้าศึกศัตรู เป็นมหาภัยต่อศาสนา เดี่ยวตั้งกฎนั้นตั้งกฎนี้ออกมา เราฟังตลอด ท่านทั้งหลายมีหุมีตาฟังให้ตึนะ อำนาจปาๆ ถื่อนๆ โดยอาศัยอำนาจว่าเป็นรัฐบาลๆ มันเอาอันนั้นละออกมาเป็นอำนาจปาถื่อน ให้คอยดู คนก็รู้ หมาก็รู้ กฎปาถื่อนก็รู้ กฎเป็นศีลเป็นธรรมก็รู้ ดูให้ตึนะ มันแทรกเข้ามาอย่างนี้ละเวลานี้ นำทุเรศจริง ๆ

พากันตั้งใจปฏิบัติเรื่องศีลเรื่องธรรมนี้สำคัญมาก ถ้าลงมีศีลธรรมไม่ว่าบ้านใดเมืองใดจะมีความสงบเย็นใจๆ ถ้ากิเลสเข้าไปที่ไหนเหมือนเอาไฟจ่อเข้าไปเผาเหล็กๆ ตีกรามบ้านช่องใหญ่โตขนาดไหน ไม้ขีดไฟก้านเดียวเท่านั้นใส่ฟุ้งหมดเลย กิเลสมีอำนาจมากทำลายได้หมด เพราะฉะนั้นจึงต้องสร้างชาติไว้ ปิดกิเลสออก ฟืนไฟนั้นละคือกิเลส อย่าให้เข้ามายุ่งกวน ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

เป็นผู้ใหญ่ในวงราชการ ควรจะเป็นคติตัวอย่างอันดีแก่ผู้น้อยๆ นี่สมชื่อสมนามว่าเป็นผู้ใหญ่ เป็นวงราชการปกครองบ้านเมือง ตั้งแต่ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน นายอำเภอ ผู้ว่าราชการ ขึ้นเรื่อย ๆ ต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับๆ ให้มีความสง่างาม ผู้น้อยดูผู้ใหญ่ที่มีศีลมีธรรมแล้วดูด้วยความเคารพ ด้วยความรักบูชา ถ้าเป็นเปรตเป็นผีอำนาจปาๆ ถื่อนๆ เขาไม่อยากจะดูและ สู้ดูหมาไม่ได้ หมาตัวดีๆ มันเก่งกว่าคนดีกว่าคนที่เลวๆ นั่นนะ เวลานี้คนแย่งเป็นหมาก็มี ยกหมาขึ้นเหยียบหัวมัน คนกลายเป็นเขียงเหยียบขึ้นของหมา สู้หมาไม่ได้ ความประพฤติเลวทราม ใหญ่เท่าไรยิ่งประพฤติตัวเลวทรามๆ น่าสลดสังเวชนะ

เป็นยังงี้หมีตามีทุกคน หลวงตาพูดว้อๆ นี่เอามาจากศีลจากธรรม สิ่งเหล่านี้ สัมผัสสัมผัสกันอยู่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ทุกคนๆ รู้ด้วยกันทุกคนเป็นแต่เพียงว่าไม่พูด ปล่อยให้มันเผาอยู่ตลอดเวลาทั้งเขาทั้งเราเผาด้วยกัน ถ้าเอาธรรมสองเข้าไป อยู่ในตัวของเรานี้ปิดออกก่อนเลยอันไหนไม่ดีๆ มองออกไปข้างนอกเห็นตรงไหนก็หลีกก็เว้น ใครอยู่ที่ไหนก็ให้ปิดออกสิ่งไม่ดี ไม่ใช่เป็นคุณเป็นประโยชน์นะสิ่งไม่ดี ต้องเป็นภัยทั้งนั้น ให้พากันระวัง

ธรรมนี้จับรู้หมด กิเลสตาฝ่าๆ ฟางๆ มันไม่ได้เห็นอะไร เห็นแต่บุตรแต่คู่อะไรที่เป็นความชั่วช้าลามกซึ่งเป็นเหมือนบุตรเหมือนคุณแล้วกิเลสชอบมาก กิเลสมันชอบบุตรชอบคุณ หัวใจที่มีกิเลสชอบแต่ความสกปรกโสภณ พอเราว่าเพื่อความสกปรกนี้มันก็เหว้าๆ ขึ้นมาแล้ว เดี่ยวจะเข้าชายนั่นจะเข้าชายนี่ เอ้า เข้ามาว่างั้นเลยเรา ช่างไหนนะ มันวิเศษวิโสกว่าธรรมพระพุทธเจ้ามาจากไหนมันจึงมาเหว้าๆ เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ เลวมาก

ผู้ใหญ่ในวงราชการนี้ตัวสำคัญ เลว ในวงราชการก็กินกันๆ เอาไรต์เอาเปรียบกัน ยื้อแย่งแข่งชู้กันตลอด ว่าแข่งดี มันเอาที่ไหนมาแข่ง มันมีแต่ความชั่วทั้งนั้น มันก็มีแต่แข่งชู้กันเรื่อย เลอะเทอะ ประชาชนเขาดูแล้วเขาอดทนระอาใจ ครั้นเวลาอยากเป็นผู้ใหญ่ก็มาไหว้มาวอนเขาให้ไปหย่อนบัตรๆ คนทั้งประเทศหย่อนบัตรให้ พอหย่อนบัตรให้แล้วมันร้ายกว่ายักษ์ ในวงราชการก็ขัดกัน ออกมาภายนอกก็เหยียบย่ำทำลายไปหมด นี่คือการไม่มีศีลธรรม ถ้ามีศีลธรรม ใครๆ ก็คนเหมือนกัน แบ่งเสมอภาคแห่งความเป็นคน ผู้ใหญ่ผู้น้อยให้เป็นอรรดเป็นธรรมด้วยกัน อยู่ด้วยกันได้เหมือนเด็กกับผู้ใหญ่อยู่ด้วยกัน

พ่อแม่กับลูกเป็นยังงี้ ลูกมีที่คนพ่อแม่เลี้ยงดูได้หมด แล้วเด็กรักพ่อรักแม่ทั้งนั้น มีเด็กก็คนลูกก็คนรักพ่อรักแม่ของตน ใครเป็นคนเลี้ยงดูเขาเขาถึงรัก เขาก็รู้นะ อันนี้เราก็เหมือนกัน วงราชการงานเมืองเป็นผู้ใหญ่เท่าไรเป็นเหมือนพ่อเหมือนแม่ของประชาชนราษฎรทั่วประเทศ ทำตัวให้ดี เอ้า มันจะอดเพราะเป็นวงราชการเป็นเจ้าเป็นนาย มีอำนาจวาสนามาก แล้วมีแต่ความเฉลี่ยเผื่อแผ่จนกระทั่งเจ้าของอดอยากขาดแคลนไม่มีอะไรกิน ยืนให้ลูกให้หลานให้ประชาชนราษฎรไปกิน ตัวเองเป็นผู้ใหญ่ไม่กินท้องแห้ง

ข้าราชการคนไหนที่ท้องแห้งๆ ไม่ได้กิน เพราะความดีที่เฉลี่ยเผื่อแผ่แก่บรรดาประชาชนราษฎรจนกระทั่งอดอยาก ให้บอกมาหลวงตาบ๊ว หลวงตาบ๊วจะตีเกราะประชุมทันทีเลย ฟาดมันไปทั้งผู้ทั้งคนทั้งหมูทั้งหมาไปช่วยข้าราชการผู้นี้ ข้าราชการผู้นี้เป็นคนดีหาได้ยาก เอ้าช่วย คนช่วยได้หมาช่วยได้ วิ่งตามเจ้าของเข้าใจใหม่ ให้พากัน

จำเอานะ พุดนี้พุดให้ฟังชัดเจน มันเป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ คนเรารักกันด้วยความเสียสละนะ ไม่ได้รักกันด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว ด้วยอำนาจบาตรหลวงปา ๆ เกื่อน ๆ เขาเคารพ เช่นอย่างเขาไม่อาจที่จะทำได้ในกิริยาอาการส่วนร่างกาย เขาก็หมอบเสีย ทำท่ายกมือไหว้ พอผ่านไปแล้วเขาเอากำปั้นตีตามหลัง เข้าใจไหมล่ะ เขาเบื่อ นี่ละคนไม่มีธรรม ถ้าคนมีธรรมไปที่ไหนเขายกยอสรรเสริญ จำให้ดี

อย่าลืมศีลธรรมนะ ศีลธรรมนี้เด็ดขาด การชำระความชั่วนะ ใครมีความชั่วมากน้อยเท่าไร เอาธรรมเข้าไปเด็ดมันขาดสะบั้นไปเลย อย่างอื่นกิเลสไม่กลัว กลัวแต่ธรรมเท่านั้น ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธโดยแท้ ทำไมกลายเป็นเมืองเปรตเมืองผี ทั้งในวัดในวา นอกวัดนอกวา ในวัดนั้นเป็นสถานที่ควรอย่างยิ่งที่บรรจุกุศลธรรมคือความสงบร่มเย็นไว้กับพระกับเณรในวัดในวา เฉลี่ยออกไปที่ตรงไหน คนมองเห็นพระเจ้าพระสงฆ์มีความเคารพนับถือกราบไหว้บูชา ให้เป็นอย่างนั้นชีวิต อย่าให้มีแต่เป็นสัวมเป็นถ่านไปหมด

สัวมถ่านคือยังงี้ สิ่งที่บรรจุกุศลอยู่ในวัดนั้นมีแต่เรื่องสัวมเรื่องถ่าน เรื่องอรรถ เรื่องธรรมไม่มี มีแต่เรื่องความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม บำรุงบำเรอทุกสิ่งทุกอย่าง เรื่องของฆราวาสญาติโยม เรื่องของกิเลสไปเต็มอยู่ในวัดนั้นหมด นี่เรียกว่าสัวมว่าถ่านบรรจุอยู่ที่สกปรกทั้งหลายนี้ในวัด ที่นี้พระเณรปฏิบัติตัวเหลวแหลกแหวกแนว เป็นเหมือนมูตรเหมือนคูด หากความที่น่าเคารพนับถือไม่มีในกิริยาอาการของพระ ผ้าเหลืองก็ห่มไว้ อย่างนั้นแหละ โกงก็โกงไปอย่างนั้นโกงผม แต่ตัวเป็นอีกอย่างหนึ่ง ใครจะกราบไหว้ได้ลงคอ ตัวนี้เปรียบเหมือนมูตรเหมือนคูด อยู่ในวัดวัดนั้นก็สัวมเป็นถ่าน มูตรคูดก็อยู่ในสัวมในถ่านไปหมด ไปที่ไหนก็เป็นอย่างนั้น

อย่าทำตัวให้เป็นมูตรเป็นคูด นี่แยกออกภายนอก แยกเข้ามาภายใน ในตัวของเรา ในบ้านในเรือนของเรา อย่าให้เป็นสัวมเป็นถ่าน ตัวของเราอย่าเป็นมูตรเป็นคูดในบ้านในเรือนจะเนาเฟะไปหมด อยู่ที่ไหนทะเลาะเบาะแว้งซึ่งกันและกัน นี่ความเห็นแก่ตัว จำเอานะ สัวมถ่านมีอยู่ทุกแห่ง แยกเข้ามาหาตัวของเราเอง ความดีมีอยู่ทุกแห่งทุกหน จำเอา เอาละที่นี้ให้พร

หลังจ้งหัน

ศาสนาพุทธเรานี้รัฐสีกจะกระจายออกประเทศนอกเยอะนะเวลานี้ เวลาที่เราช่วยชาติเทศน์นี้ออกทางอินเตอร์เน็ต ออกทั่วโลก นี่จะเป็นข้อคิดได้คติมากอยู่จากที่เทศน์นี้ออกทั่วประเทศไทยแล้วก็ออกทางอินเตอร์เน็ตทั่วโลกเลย ได้ฟังทุกวัน ๆ พุทธศาสนาแต่ก่อนก็มีอยู่ตามคัมภีร์ไบบลานไม่ได้แสดงออกมา อันนี้แสดงออกทางเสียงทางอะไร เช่น อินเตอร์เน็ต เท่าที่ทราบมานี้หลายประเทศนะ ที่ออกจากเมืองไทยเราไป คนไทย

เรามีอยู่ทุกประเทศ ได้ยินได้ฟังอรรถธรรมนี้ทั่วทุกแห่งทุกหน เมืองนอกเขาก็มีหุมีตานี้ ดีชั่วเขาก็รู้ เห็นไหมนี่ฝรั่งมาเต็มอยู่ในศาลาเรา มาจากประเทศไหน ๆ บ้าง มาทำไม อยู่ที่หัวใจ หัวใจเชื่อหัวใจฝังลึกในสิ่งใดแล้วยอมติดพันในสิ่งนั้น นี่เขาเชื่อพุทธศาสนา

ถ้าพูดถึงเรื่องศาสนาแล้วศาสนาพุทธเรามีแบบมีฉบับ มีกฏมีเกณฑ์เป็นลำดับ ลำดามา รากฐานของพุทธศาสนาที่แสดงออกให้ประชาชนทั่ว ๆ ไปทราบก็คือพระ พระเจ้าพระสงฆ์ที่เป็นเครื่องหมายของพุทธศาสนา ศากยบุตรลูกศิษย์ตถาคต ออกมาเป็นแบบเป็นฉบับ นอกนั้นเขาไม่มี อะไรเขาก็ไม่มี ของเรายังมี มีแบบมีฉบับเป็นวรรคเป็นตอน ๆ ไปเลย แล้วก็ปฏิบัติตามนั้น ๆ ผลก็เข้าสู่ความพ้นทุกข์อย่างเดียวกัน พุทธศาสนาเราจึงมีแบบมีฉบับทุกอย่าง

เช่นอย่างบวชเป็นพระ พระก็มีหลักธรรมหลักวินัย เฉพาะอย่างยิ่งพระวินัย พระวินัยขีดเส้นตายไว้เลย ผู้มาบวชเป็นพระถ้าต้องการเป็นพระโดยสมบูรณ์แล้ว ให้ปฏิบัติตามพระวินัยข้อนั้น ๆ อย่างที่ท่านแสดงไว้ ๒๒๗ ที่นำมาแสดงออกมาสวดในปาฏิโมกข์ ต่างหากนะ ๒๒๗ ข้อนั้น ที่ไม่ได้เข้ามาสู่ ๒๒๗ นี้มากต่อมากพระวินัย ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องเหมือนกันหมด นี่ละพระสมบูรณ์แบบอยู่ที่พระวินัย นี่ก็เป็นกฏอันหนึ่งของพระลูกศิษย์ตถาคต มีอะไรเป็นเครื่องประกัน มีพระและหลักธรรมวินัยเป็นเครื่องประกัน

ดูตัวอย่างมาอยู่ในศาลานี้ มาจากชาติชั้นวรรณะใดพระที่มามีบวช ต้องเป็นแบบเดียวกัน คือหลักธรรมหลักวินัยเป็นหลักเป็นแบบเดียวกัน ต้องปฏิบัติตามแบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึงมีแบบมีฉบับเป็นระยะ ๆ มีวรรคมีตอน ไม่ใช่สับสนสับสนห่าห่าทำอะไร พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติลงตรงไหน ๆ แน่นนอน ๆ เรียกว่าถูกต้อง ๆ ไม่ผิดพลาด พุทธศาสนาจึงมีแปลก ๆ เขาอยู่ ไม่ได้เหมือนศาสนาทั้งหลาย กฎของพระของเณรปฏิบัติยังงี้ ตามหลักธรรมหลักวินัย ให้ปฏิบัติอย่างนั้น ๆ เรื่อยมา

จากนั้นการปฏิบัติบำเพ็ญธรรม ธรรมก็จิตตภาวนา อันนี้ไม่ค่อยจะมีในศาสนาใด แต่ที่เด่นที่สุดคือพุทธศาสนาของเรา สอนให้ภาวนา ก็เข้ากันได้กับพระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา จึงได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาเป็นพระองค์แรก ก็เป็นขึ้นมาด้วยการภาวนา ท่านเจริญอานาปานสติ นี่ละที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ขึ้นมาด้วยการบำเพ็ญภาวนา อานาปานสติ กำหนดดูลมหายใจเข้าออก ปฐมยามก็ได้บรรลุ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือร่องรอยของพระพุทธเจ้าเรานี้เป็นมาจากไหน ๆ ปุพเพ คือชาติก่อน ๆ เคยเกิดเป็นอะไร ๆ บ้าง ตกนรกหมกไหม้ ขึ้นสวรรค์ขึ้นพรหม เป็นเปรตเป็นผี พระพุทธเจ้าเหมือนกับโลกทั่ว ๆ ไปตอนที่ยังไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า ได้ท่องเที่ยวอย่างนี้ ทำบาปทำบุญ ความชั่วช้ำลามกหนักเบาเหมือนโลกทั้งหลาย การที่จะต้องเสวยกรรมของตนในภพนั้น ๆ จึงเป็นไปตามบุญตามกรรมอย่างนั้นเรื่อยมา นี่เรายกตัวอย่างที่ว่าปุพเพนิวา

สาธุสตีญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังได้ พระองค์เองเคยเกิดเป็นอะไรๆ บ้างมา จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ นี่เรียกว่าระลึกชาติย้อนหลังของตัวเองได้ ตามดูรอยของตัวเอง ที่เกิดในภพชาตินั้นๆ มา นี่เกิดขึ้นจากการภาวนาอานาปานสติเป็นสำคัญ

พอมัชฌิมยาม เที่ยงคืนก็ทรงบรรลุจุตูปปาตญาณ คือทรงรู้เรื่องความเกิด ความตายของสัตว์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายเกิดตายๆ ท่องเที่ยวในวิภวสังสารเช่นเดียวกับ พระองค์ที่เป็นมาแล้ว ทรงรู้ด้วยบุพเพนิวาสของพระองค์ จากนั้นทรงเล็งดูสัตว์ทั้งหลาย เป็นยังงี้เหมือนเราไหม โอ้ย ยัวะยัย สัตว์ตัวหนึ่งๆ เป็นขนาดไหน แล้วเต็มโลกเต็ม สงสาร โอโห น่าสลดสังเวการเกิดการตายคือจิตดวงนี้ไม่เคยตายไม่เคยฉิบหาย สกล กายที่เกิดดับๆ ตายเฉพาะพวกนี้ ส่วนจิตพอร่างนี้ใช้ไม่ได้แล้วปล่อย เข้าร่างนั้นๆ ภพ นั้นๆ ภพดีภพชั่ว สูงต่ำตามแต่กรรมดีกรรมชั่วที่ตนได้สร้างเอาไว้ ก็กรรมดีกรรมชื่อนั้น แผละไหลลงไปให้ไปเกิดสูงบ้างต่ำบ้าง พระองค์เล็งดูสัตว์โลกที่เกิดตายๆ เรียกว่ามัน เหลือประมาณ พระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นเกิดมารู้หมดว่ามากขนาดไหน แล้ว ยังมาดูสัตว์โลกมีจำนวนมากมาย

จุตูปปาตญาณ ทรงรู้เรื่องความเกิด ความตาย ตายจากภพนี้แล้วไปเกิดเป็นอะไรๆ ตามรู้หมด นี่เรียกว่าจุตูปปาตญาณ พระองค์ก็ทรงนำเรื่องทั้งสองนี้แหละ ประมวลเข้ามาสู่ต้นเหตุมัน คืออะไรจึงทำให้สัตว์ทั้งหลายได้เกิดตายๆ ไม่หยุดไม่ถอย ไม่มีต้นมีปลาย เหมือนมดแดงโตขอบด้ง สัตว์ทั้งหลายเกิดในวัฏจักรนี้เหมือนมดแดง โตขอบด้ง ไม่รู้ของเก่าของใหม่มดแดงมันก็โตของมันไปวนไปวนมา ของเก่าของใหม่ ไม่รู้ อันนี้เราภพเก่าภพใหม่สูงต่ำก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วทั้งเขาทั้งเรามีอะไรเป็นสาเหตุ ถึงได้หมุนเกิดหมุนตายอยู่อย่างนี้ พิจารณาลงในปัจจุการ อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา ตันตอมันอยู่ที่นี้ พิจารณาค้นลงไปๆ จึงไปถึงอวิชชา ตันตอแห่งกิเลสทั้งหลายอยู่ตรง นั้น บ่อแห่งภพแห่งชาติอยู่กับกิเลสก็อยู่ตรงนั้นนั่นแหละ จึงได้ถอนพรวดขึ้นมาหมด

อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา นี้ พออวิชชาดับแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ดับ ภพชาติ ทั้งหลายดับหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย นี่เกิดขึ้นจากการภาวนานะ แบบฉบับ จริงๆ พระพุทธเจ้า ต้นฉบับพระพุทธเจ้าเป็นนักภาวนาพระองค์แรก พระสงฆ์สาวกก็ โดยลำดับมา ภาวนาจึงเป็นรากแก้วแห่งพุทธศาสนา ท่านมีแบบมีฉบับมาอย่างนั้น เวลาตรัสรู้แล้วสอนบรรดาสัตว์ทั้งหลายมีเบญจวัคคีย์เป็นต้น ได้บรรลุธรรมๆ อยู่ใน ป่าๆ เพราะพระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญธรรมอยู่ในป่า ตรัสรู้ธรรมก็อยู่ในป่าตำบลอรุเวลา เสนานิคม รัฐมคธ ตำรามืออยู่ ทรงบำเพ็ญอยู่ ๖ ปี ทวาริณันทวาริณี วิธีนี้ไม่ถูกปล่อย เอาวิธีนี้เอาวิธีนั้น เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เคยทำก็ต้องบึกบึน

จนกระทั่งวาระสุดท้ายคืนสุดท้าย จึงได้ระลึกถึงอานาปานสติที่พระองค์ทรงบำเพ็ญตั้งแต่คราวเป็นพระราชกุมาร พระราชบิดาพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ทรงประทับอยู่ที่ไร่ร่มหัวใหญ่ ผู้ใหญ่ไม่อยู่ ท่านอยู่ของท่าน ท่านเป็นเด็ก ทรงเจริญอานาปานสติเกิดความกระจำงแข็งขึ้นในนั้น นั้นละเวลาบำเพ็ญแบบนั้นแบบนี้ไป แบบไหนก็หลุดไม่หลุดมือไม่ถูกต้องๆ จึงปล่อย ฆราวาสระลึกถึงอานาปานสติในคราวทรงพระเยาว์อยู่ จึงยึดอันนั้นมาอานาปานสติ ในคืนวันจะตรัสรู้ขึ้น ก็ได้ตรัสรู้ขึ้นมา นี่ละแบบฉบับของพุทธศาสนาของเรามีแบบมีฉบับทุกอย่าง ไม่ใช่ทำแบบลอยๆ มีแบบมีฉบับเป็นขั้นๆ เป็นตอนๆ

อย่างพระนี่ก็เหมือนกัน แบบของพระคืออะไร อะไรเป็นแบบของพระแท้ ธรรมวินัย นั้น เป็นแบบของพระ ชีวิตของพระอยู่กับธรรมกับวินัย ธรรมวินัยนี้เป็นเครื่องกันอันตราย พระวินัยเครื่องกันสองฟากทางไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกรทาง เดี่ยวจะตกเหวตกบ่อไป ส่วนธรรมเครื่องแก้กิเลส ทำใจให้สงบเรียกว่าธรรม เดินศูนย์กลางไปนี้ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ขันติธรรม อุทิศสำหรับพยายามบำเพ็ญ เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา อยู่ในท่ามกลางแห่งธรรมและวินัย นี้เรียกว่าธรรม พระวินัยเป็นรั้วกันสองฟากทาง ไม่ให้เผลอไกลออกไป ถ้าออกไปแล้วตกเหวตกบ่อ ถ้าผิดจากพระวินัยแล้วไม่มีหวัง ตกเหวตกบ่อโดยถ่ายเดียว ใครข้ามเกินพระวินัยแล้วได้ถึงมรรคผลนิพพานไม่เคยมี

ผู้ดำเนินตามธรรมและวินัยนั้นแล คือผู้ตามเสด็จพระพุทธเจ้าท่านๆ ตลอด ท่านว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นธรรมและวินัยจึงเป็นศาสดาของสัตว์โลกทั้งหลายแทนพระพุทธเจ้าเวลาพระองค์ผ่านไปแล้ว เราจึงต้องยึดเอาหลักธรรมหลักวินัยมาเป็นข้อปฏิบัติและบำเพ็ญ นี่พูดถึงพุทธศาสนาเราเป็นศาสนาที่มีแบบมีฉบับทุกอย่าง ไม่ได้ทำอย่างเลื่อนลอยๆ

เช่นอย่างว่าบวชเป็นพระ ใครจะมาจากชาติชั้นวรรณะใดก็ตามมาบวชเป็นพระเป็นพระเสมอกันหมดด้วยการปฏิบัติธรรมวินัยแบบเดียวกัน บวชแบบเดียวกัน บำเพ็ญแบบเดียวกัน เป็นลูกศิษย์ตถาคตแบบเดียวกัน อยู่ด้วยกันด้วยความร่มเย็นเป็นสุขอย่างที่เราเห็นอยู่ที่นี่แหละ ท่านถามชาติชั้นวรรณะกันที่ไหน หลักธรรมหลักวินัยตีตราลงไปว่าเป็นอันเดียวกัน ปฏิบัติแบบเดียวกัน ลูกศิษย์ตถาคตด้วยกัน การปฏิบัติก็ปฏิบัติตามแบบฉบับของธรรมวินัยที่ท่านแสดงไว้แล้ว ท่านมีแบบมีฉบับนะ พุทธศาสนานี้มีแบบมีฉบับตายตัวๆ ไม่ได้เป็นแบบลอยๆ สมชื่อสมนามว่าพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก เป็นแบบฉบับได้ทุกอย่างๆ เลย พุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาที่มีแบบมีฉบับอย่างสมบูรณ์ทุกอย่าง

พวกเราทั้งหลายก็ควรจะมีแบบมีฉบับไว้ประจำตน ใครควรที่จะปฏิบัติตนในศีลในธรรมข้อใด ๆ ควรจะมีแบบมีฉบับไว้ประจำตัวเอง ต้องมีการบังคับ คนอยากดีต้องบังคับ ศาสนาท่านไม่บังคับ อย่างพุทธศาสนานี้ไม่บังคับใคร ใครอยากนับถือก็ได้ไม่นับถือก็ได้ แต่เมื่อนำศาสนาเข้ามาเป็นสมบัติของตนแล้ว ต้องเอาศาสนาบังคับตน เพราะศาสนาเป็นความถูกต้องดีงาม เราไม่ถูก เอาศาสนามาบีบบังคับให้ปฏิบัติตามหลักศาสนา ก็ดีไปตามศาสนานั้นละ ที่ว่าบังคับ ๆ บังคับให้คนดี ไม่ใช่บังคับให้คนเลว

พุทธศาสนานี้เลิศเลอ เราพูดอย่างเต็มปากของเรา สามแดนโลกธาตุเราไม่เคยหวั่นกับสิ่งใดเลย เราไม่มี ตั้งแต่ที่ว่ามาแล้ว พ.ศ.๒๔๙๓ มาผางที่เดียวเท่านั้นมันจำไปหมดเลย ไม่มีอดีตอนาคต อะไร ๆ ที่เป็นยังไง พระพุทธเจ้าทั้งหลายก็เป็นแบบเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน ถ้ามั่นหาอะไร เท่านั้นเอง เราจึงไม่สงสัยเรื่องพุทธศาสนาว่าเป็นศาสนาเช่นไร ศาสนาชั้นเอก นำสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่พาสัตว์โลกให้ลงนรก ศาสนานี้ไม่ได้หลอก

เช่นอย่างฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถ้าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตธรรมดาเป็นบาป ถ้าฆ่าเพื่อตัวเองกินแล้วไม่เป็นบาป ลำเอียงอย่างนี้ไม่มี ใครก็ตามว่างั้นเลย ห้ามทั้งนั้น ให้สิทธิ์เสมอภาคกันหมด นี่เรียกว่าไม่ลำเอียง พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่แน่วแน่ต่อหลักความจริงล้วน ๆ ขอให้นำไปปฏิบัติทุก ๆ คนนะ เวลานี้ที่เราแสดงอยู่นี้ก็ออกทั่วประเทศไทยนะ ออกไปหมด นอกจากนั้นก็ออกทางอินเทอร์เน็ตออกทั่วโลกอีก รู้สึกจะเป็นประโยชน์แก่โลกทั่ว ๆ ไปอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน การแสดงธรรมจากการนำชาติคราวนี้นั้น เราคิดว่าจะได้เป็นประโยชน์แก่ชาวโลกเราอยู่ไม่น้อย เพราะแสดงอยู่ตลอด และหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ ออกกว้างขวางมากมาย

แต่ก่อนที่ยังไม่ได้ช่วยโลกก็เทศน์อยู่ธรรมดา ๆ เวลาออกช่วยโลกมันก็ออกกว้างขวาง จนกระทั่งมาทุกวันนี้หยุดช่วยโลกแล้วก็เทศน์ไม่หยุด ไม่ทราบว่าจะเทศน์ช่วยใคร ออกจากช่วยโลกแล้วก็ช่วยคนเท่านั้นใช้ไหม คนมันจนตรอก เราก็ได้พยายามเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ การเทศน์ว่าการเราพูดอย่างตรงไปตรงมาตามภาษาธรรม ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมหลายสันพันคม หลอกนั่นหลอกนี้เราไม่มี ธรรมไม่เคยมีอย่างนั้น จิตอะไรที่สัมผัสเข้าไปในธรรมเป็นแบบธรรมดา กิริยาท่าทางคำพูดคำจาจะต้องเข้าสู่แบบธรรม ๆ แบบอื่นไม่เอา ไม่ถูก นั่น ให้ถูกธรรมทั้งนั้นแหละ

เวลาปฏิบัติไป พูดให้ฟังเพื่อเป็นคติ ไม่ใช่เพื่อเหยียบย่ำทำลาย ไม่ใช่เพื่อยกยอชีวิตของเราในความเป็นพระนี่ ชีวิตของเราที่ไม่ลืมนเลย ผิงลึก เราก็เคยพูดให้ฟังแล้ว บ้านหนองแวงนี่นะ บวชใหม่ ๆ ได้พรรษาเดียว พอออกพรรษาแล้วท่านให้เป็นหัวหน้าพระไปสวดมนต์ เขาทำบุญลานข้าวเขา ไปสวดมนต์ก็ได้พรรษาเดียว ทำไม่จึงเป็น

หัวหน้า องค์ไหนท่านไม่ได้แก่กว่าเรา พรรษาเดียวกันแต่อ่อนวันอ่อนเดือนกัน เราแก่กว่าเพื่อนก็ต้องได้ไป นี่ที่ว่าไปติดเทศน์ เข้าใจไหม โธ คับหัวอกไม่ลืมเลยนะ ฉันทมนนางเล็ดแผ่นหนึ่งนี่ครึ่งแผ่นก็ไม่หมด กลืนไม่ลง เราจะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟัง ๆ มันจะตายจริง ๆ จำเป็นก็เป็นเราเสียด้วย นั่นละที่ว่าทุกข์แสนสาหัส จะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟัง ๆ มันไม่มีสิ่งจะมาเทศน์จึงอัน্তু เข้าใจไหม ถึงได้เกิดความเดือดร้อนขนาดนั้น

ต่อมา ๆ ได้ศึกษาเล่าเรียนมากเข้าช่วยกันเข้าไปแล้วออกภาคปฏิบัติ ออกภาคปฏิบัตินี้เอาละนะที่นี้ ภาคศึกษาเล่าเรียนเป็นภาคความจำ เหมือนเราเหมือนท่านจำได้มากน้อยก็เป็นสัญญาความจำ ยังไม่ได้เป็นสมบัติของตน ศึกษาเล่าเรียนมามากน้อยเป็นเพียงความจำ ๆ ยังไม่เป็นสมบัติของตน เมื่อออกปฏิบัติ ปฏิบัติตัวเองละที่นี้บำเพ็ญภาวนาผลปรากฏขึ้นแล้ว ออกปฏิบัติผลปรากฏขึ้นเป็นของเราแล้ว จิตเริ่มสงบ นี่ก็จิตเราสงบ สมบัติแห่งความสงบสมถธรรมนี่ก็เป็นสมบัติของเรา เริ่มแล้วนะ เริ่ม ๆ ๆ เพราะเราไม่มีเป็นวรรคเป็นตอนลุ่ม ๆ ดอน ๆ พอออกปฏิบัติออกจริง ๆ ไม่มีอะไรมายุ่งเลย ในระยะ ๙ ปีไม่มีอะไรมายุ่งเลย

พอว่าหยุดแล้วการเรียน ได้สมมักสมหมายตามที่ได้ตั้งความปรารถนาไว้ว่า เราจะเรียนให้ได้ถึงชั้นมหาเปรียญ ๓ ประโยคแล้วพออยู่พอกิน การก้าวเดินในการปฏิบัติธรรมไม่จนตรอกลงถึงชั้นมหาแล้ว นี่ละพอจบนั้นบ๊อบอกเลย ออกคราวนี้ไม่มีเยื่อใยขึ้นเวทีปฏิบัติ ความจดความจำมีมากมีน้อยไม่สนใจมีแต่ภาคปฏิบัติ ที่นี้ผลแห่งการปฏิบัตินี้ชิมันสำคัญ ปริยัติเราก็เรียนมา ได้รู้ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างหายสงสัย ที่นี้ภาคปฏิบัติปฏิบัติมานี้มันก็รู้ขึ้นทุกสิ่งทุกอย่างตามกำลังของตน อันนี้ก็หายสงสัยไปโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้หายสงสัยโดยประการทั้งปวง เรียกว่าภาคปฏิบัติมีผลโดยสมบูรณ์เต็มหัวใจ

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียน เป็นแบบแปลนแผนผังปฏิบัติ นำแบบแปลนนั้นออกมาปฏิบัติ เหมือนเรามาปลูกบ้านปลูกเรือนตามแปลนเราก็รู้เห็นผลงานที่เราเริ่มสร้าง เริ่มขุดดิน เทกองเทคานไป เห็นผลมาโดยลำดับ จนกระทั่งสำเร็จเป็นตึกรามบ้านช่องโดยสมบูรณ์ ปฏิเวธ ๆ คือความรู้ผลงานของตนเป็นลำดับประจำตนตลอดมาเช่นเดียวกัน ที่นี้จิตเป็นสมถะคือความสงบใจ จิตเป็นสมาธิ สมาธิขึ้นใจ นี่จากการปฏิบัติ ผลคือความรู้แจ้ง ปฏิเวธ ๆ มันก็รู้จิตของตัวเอง รู้ว่าจิตเรามีความสงบมากน้อย ๆ จนกระทั่งมีความสว่างกระจ่างแจ้งขึ้น ปฏิเวธ ๆ คือความรู้แจ้งในผลงานของตนมันก็รู้ตามโดยลำดับลำดับ

เบิกกว้างออกเท่าไรเพราะผลงานมีมาก ๆ ก็รู้ละซิ เอาให้ทะลุเลย งานนี้ไม่มีอะไรมาตัดให้ขาดวรรคขาดตอน งานของเราก็รู้สึกจะเป็นวาสนาอยู่นะ ตั้งแต่วันก้าว

ออกปฏิบัติ ไม่มีอะไรที่จะมายุ่งเราได้เลย ออกปฏิบัติออกคนเดียวเสียด้วยตลอดไปเลย พ่อแม่ครูจารย์มันส่งเสริมตลอด องค์อื่นไม่ได้นะ มันต่างกันอยู่อันนี้ บางทีลาท่านไปเที่ยว ว่าไปองค์เดียว ไปทำไม เท่านั้นพอแล้ว บางทีว่าไปสององค์ ไปหาอะไร เนอะ มักจะมีอย่างนั้น ถ้าท่านนิ่งๆ ก็ไปได้

สำหรับเราจะไปทางไหน คิดว่าจะไปทางนั้น ไปก้องค์ ไปองค์เดียว ท่านขึ้นเลยนะ พ่อแม่ครูจารย์มัน พอว่าไปองค์เดียว เออ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครไปยุ่งท่านไม่ได้นะ ชี้สายนิ้วไปตามพระตามเณร ให้ท่านไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ นั่นละเรื่องมันจึงไม่ขาดวรรคขาดตอน ออกก็พุ่งเลยๆ กลับมาหาท่านที่โรมิแต่หนังห่อกระดูกๆ ทั้งๆ ที่ยังหนุ่มน้อยนะ รัยณะนั้นอายุ ๓๐ สามสิบกว่า อายุยังหนุ่มน้อย เป็นเหมือนคนอายุ ๘๐-๙๐ ปี คือเป็นหนังห่อกระดูกมา ไม่มีเนื้อ ดัดเจ้าของ การกินนี้สำคัญตัดมากนะ มาหาท่านที่ไหนก็เป็นอย่างนี้ ออกไปก็พิดกันเลยไม่ขาดวรรคขาดตอน คือไม่มีงานอะไรๆ เข้ามาก็ตีมาขวางให้ขาดวรรคขาดตอน มีแต่งงานภาวนาอบรมจิตใจล้วนๆ เรื่อย ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายเป็นเวลา ๙ ปี

หลัง ๙ ปีที่ได้ตัดลีนกันก็พูดให้ฟังแล้ว หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ นั่นละเดินตั้งแต่นี้ตลอดๆ ผลทางภาคปฏิบัตินี้เกิดขึ้นเรื่อยๆ ธรรมเกิดที่นั่นนะ แต่ก่อนกิเลสเกิด เออะอะ กิเลสเกิด ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอะไรกิเลสเกิดทั้งนั้นๆ เวลาธรรมมีกำลังแล้ว ตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเป็นเครื่องใช้นี้แหละ พอสัมผัสสัมผัสธรรมเกิดๆ สติธรรม ปัญญาธรรม จะเกิดขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งทะลุไปเลย นี่เรียกว่าธรรมเกิด เราพูดสรุปความนะ นี่ภาคปฏิบัติ ธรรมเกิดจากภาคปฏิบัติเกิดอย่างนี้ ไม่เคยรู้เคยเห็น รู้ขึ้นมาเห็นขึ้นมา หายสงสัยๆ เรื่อยๆ จนกระทั่งทะลุผางหมด หายสงสัยทั่วแดนโลกธาตุก็ประกาศขึ้นในจิตดวงเดียวนี้แหละ นี่เรียกว่าเป็นปฏิเวธโดยสมบูรณ์

นี่เราก็คปฏิบัติมา จิตดวงนี้เวลาล้มลุกคลุกคลานก็เคยพูดแล้ว เวลามันมีกำลังแข็งมันก็แข็งขึ้นมาๆ แต่ธรรมเกิด เกิดมากเกิดน้อยที่จะไปสนใจสอนใครไม่มี สอนเจ้าของทั้งนั้น ธรรมเกิด เกิดเพื่อแก้เจ้าของ ปัญญาเกิดก็เพื่อแก้เจ้าของๆ เรื่อยๆ จนทะลุพุ่งไปเลย ทีนี้จะแก้ใครต่อใครก็เป็นมาเองอย่างที่ว่านี้แหละ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ นะ ธรรมพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอ มรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ อยู่ที่หัวใจของผู้ปฏิบัติ ธรรม รักใคร่ใฝ่ใจในธรรม เฉพาะอย่างยิ่งภาวนาสำคัญมาก มันจะดีดัดขนาดไหนก็ตามเถอะ ไม่เหนื่อสติเป็นเครื่องบังคับไปได้แหละ

สตินี้เราเชื่อสุดยอดเลย เพราะเรานำมาใช้แล้ว กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตาม สติบังคับไว้นี้ออกไม่ได้ๆ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ ศาสนาพระพุทธเจ้านี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอ เป็นยังไงเราเป็นลูกชาวพุทธมีแต่ผู้เลวๆ ใช้ไม่ได้นะ ให้เลิศเลอในเจ้าของ

อย่างน้อยอย่าให้ตำหนิเจ้าของได้ อยู่ในบ้านในเรือน หน้าที่การงาน งานใดเป็นภัยต่อเรา งานใดเป็นคุณต่อเรา ให้คัดเลือกเสียก่อนแล้วค่อยทำลงไป อย่าเห็นแก่ได้แก่ทำด้วยความอยากความทะเยอทะยาน เสียคนได้ ไม่ได้ใช้ความพินิจพิจารณา ต้องใช้ความพินิจพิจารณาเสียก่อน ดีชั่วในกิจการต่างๆ ผิดถูกประการใดให้ดูเสียก่อนแล้วค่อยทำๆ คัดเลือกไปอย่างนั้นนะ พวกกันจำเอานะ วันนี้เอาแค่นี้

ผู้กำกับ หนังสือเกี่ยวกับวิทยุกระจายเสียงครับ

หลวงตา เอาฟัง นี่จะอ่านหนังสือเรื่องราวทางวิทยุให้พี่น้องชาวไทยได้ทราบทั่วหน้ากัน วิทยุนี้หมายถึงวิทยุเสียงธรรม

ผู้กำกับ หนังสือมีดังต่อไปนี้ครับ

หนังสือด่วนที่สุด

ที่ทชต๓๐๐(ว/๒๑๖๗)

สำนักงานคณะกรรมการกิจการ

โทรคมนาคมแห่งชาติ

ถ.พหลโยธิน กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘

เรื่อง ขอให้ระงับการออกอากาศ และแพร่กระจายคลื่นแปลกปลอม

เรียน หัวหน้าสถานีวิทยุชุมชนสวนแสงธรรม

ด้วยศูนย์ตรวจสอบการใช้ความถี่วิทยุเขต ๑ (นนทบุรี) สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติตรวจสอบพบว่า การส่งกระจายเสียงของสถานีวิทยุชุมชนสวนแสงธรรม ได้กระทำการให้เกิดการรบกวนข่ายสื่อสารในกิจการวิทยุเคลื่อนที่ทางการบินและกิจการนำทางทางการบิน ซึ่งอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุต่อการจราจรทางอากาศได้ ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม ๒๔๙๘ เลขานุการคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการแทนคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

จึงขอให้สถานีวิทยุชุมชนสวนแสงธรรม ระงับการออกอากาศโดยทันที จนกว่าจะดำเนินการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องส่งกระจายเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดที่ใช้ในการออกอากาศ มิให้แพร่กระจายคลื่นแปลกปลอมออกมารบกวนข่ายสื่อสารของผู้อื่นอีก หากฝ่าฝืนไม่ดำเนินการดังกล่าวจะมีความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๕) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และถือว่าสถานีวิทยุชุมชนสวนแสงธรรมจงใจกระทำให้เกิดการ

รบกวนต่อกิจการวิทยุโทรคมนาคม ซึ่งมีความผิดตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๕) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และดำเนินการโดยพลัน มิเช่นนั้นสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ จะดำเนินคดีตามกฎหมายทันที

ขอแสดงความนับถือ

นาย สุรนนท์ วงศ์วิทยากำจร

เลขาธิการคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการแทน

คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

หลวงตา สรุปลความลงแล้วได้ยังงบบ้าง ที่ของเรออกนี้ช้ดกับเขาหรือว่าไง

ผู้กำกับ เขาว่าวิทยุเสียงธรรมไปรบกวนเกี่ยวกับวิทยุการบิน อาจเกิดอุบัติเหตุต่อการจราจรทางอากาศได้ แต่ลูกศิษย์ของหลวงตาที่กรุงเทพฯ เขาก็มีความรู้ทางด้านข่ายการสื่อสารเกี่ยวกับวิทยุ เขาไปตรวจสอบแล้วเขาบอกไม่เกิน คลื่นของเราไม่ไปรบกวน ยกเว้นแต่มีคลื่นที่มากล้นแกล้งตั้งคลื่นข่ายเดียวกัน มาแกล้งไม่ให้เราออกอากาศรับฟังได้ ถ้าสองคลื่นนี้มาเหมือนที่หลวงตาเทศน์แบบหมากัดกัน นี่อาจจะเป็นได้ อาจจะครับ

หลวงตา เออ อาจจะ ถ้ามันเป็นไปแล้วก็มีเหรอ (ยังไม่เป็นครับ) อาจจะ เป็นไปได้ ไม่ใช่มันเป็นไปแล้วก็มีเหรอ มันมีแง่น่าถาม ยังงก็จะทราบกัน ในเรื่องอย่างนี้ละ ในเรื่องที่มาห้ามอะไรนี้ก็ไม่เคยมีมาก่อนใช้ไหมละ (ไม่เคยมีครับ) อันนี้เรายังไม่พูดอะไรละ มันยังไม่ถึงกาลเวลา เปิดก็ไม่ออก เมื่อถึงกาลเวลาแล้วผางเลย ก็ฟังเหตุผลเท่านั้นแหละ อันนี้เราคอยฟังเสียก่อน เพราะพวกที่เกี่ยวข้องนี้มีทั้งที่ฝ่ายมาคัดค้าน ทั้งที่ฝ่ายที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับ หรือจะสวนหมัดกันยังงมันก็เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง ใช้ไหมละ เราก็รอฟังอันนี้ก่อน เรื่องราวทั้งหลายก็จะมาหาเรานี้ละ เท่าที่ทราบมา นี้เรายังไม่ลงใจเลย จึงยังไม่พูดอะไร คอยฟังเรื่องราวที่มันชัดเจนกว่านี้ก่อน ไม่บอกก็ตาม มันจะออกของมันเอง มีเท่านี้ก่อน ระวังไว้ก่อน

ผู้กำกับ มีปัญหาธรรมะครับ ปัญหาธรรมะจากอินเตอร์เน็ตของหลวงตาคนที่ ๑ หลานเจริญสติควบคุมไม่ให้เปลออยู่ทุกอิริยาบถ เมื่อถึงระยะที่พิจารณาทางปัญญา หลานพิจารณามาถึงอสุภะภายใน-ภายนอก ตามหลวงตาสอนเป็นขั้น ๆ หลาน

ยิ่งพิจารณาอสุภะ ตัวราคะตัณหา มันยิ่งรุนแรงเข้ามาในจิตมากขึ้นทุกที หลานพิจารณา ทุกอิริยาบถไม่ให้เคลื่อนจากอสุภะ หลังจากชำนาญอสุภะภายนอกมาแล้ว จิตมันก็ เหมือนดึงหดเข้ามาให้พิจารณาอสุภะภายใน จุดระหว่างพิจารณาอสุภะชำนาญในระดับ หนึ่ง จิตก็แว็บๆ เข้ามาเหมือนตั้งใจจะให้พิจารณาอสุภะไล่เข้าหาความจริง ผลก็คือจิต ยังมีภวราคะอยู่ มันอยู่ในขั้นสู้อะและพิจารณา จิตดูรื่นเริง แต่บางครั้งเหนื่อยหนักมาก เจ้าคะ ขณะนี้ลูกเดินไปไหนในชีวิตประจำวัน จิตมันเหมือนเป็นอัตโนมัติเดินอสุภะ กลับไปกลับมา ย้อนหน้าย้อนหลัง โดยไม่ต้องบังคับให้พิจารณา ลูกดำเนินมานี้ลูก หรือไม่เจ้าคะ และควรพิจารณาอย่างไรต่อไปเจ้าคะ

หลวงตา ไม่ได้บอกว่าผลเป็นยังไง เออะอะก็มาถามผิดหรือถูก ผลของ ตัวเองที่ได้รับเป็นยังไงบ้างละ

ผู้กำกับ ในนี้เขาบอกว่าเขาพิจารณาอสุภะชำนาญในระดับหนึ่ง

หลวงตา พิจารณาอสุภะภายนอกราคะมันยิ่งกำเริบ ว่างั้นใช้ไหม มันไม่ใช่ พิจารณาอสุภะ มันพิจารณาอสุภะ คนนี้ก็สวายนั่นก็งาม มันก็กำเริบละซี ถ้าพิจารณา เป็นอสุภะแล้วเหมือนป่าช้าผีดิบผีตายมันถอยทันที ถ้าพิจารณาอย่างนั้นมันไม่ได้ ก็ให้ เข้ามาพิจารณาภายในตัวเสียก่อน เช่นอย่างท่านสอนให้ไปเยี่ยมป่าช้า ก็พิจารณาอสุภะ นั้นละ ไปเยี่ยมป่าช้าท่านก็บอกวิธี รูดค้ข้อเยี่ยมป่าช้า ให้ไปเยี่ยมศพ ในครั้งนั้น ปรากฏว่าเป็นศพที่ตายเกลื่อน ไม่ได้ฝังไม่เผากันนะ ให้ไปเยี่ยมศพแล้วให้ไปดูตั้งแต่ที่ ตายเก่าๆ จนเป็นกระดูกอะไรๆ ชยับเข้าไปๆ ไปหาตายใหม่ แล้วอย่าไปทางใต้ลม ให้ ไปทางเหนือลม ท่านบอกวิธี จนกระทั่งเข้าใจอสุภะเรียบริ้อยแล้ว กลับมาก็เอาอสุภะ นั้นเข้ามาหาตัวเอง ก็เอาตัวเองนี้เป็นอสุภะเป็นป่าช้าผีดิบผีตายอยู่ในนี้หมดเลย

ที่พิจารณาภายนอกก็พิจารณาแบบนั้นละเราว่า พอไปเห็นคนนี้สวายนะ คนนั้น สวาย มันก็ยิ่งกำเริบ ถ้าพิจารณาอย่างนั้นกำเริบทั้งนั้นแหละ มันไม่ใช่พิจารณาอสุภะ มัน พิจารณาอสุภะคือความสวยงาม ถ้าพิจารณาเจ้าของให้เป็นอสุภะ พิจารณาภายนอกเป็น อสุภะ ถ้าพิจารณาภายนอกกำลังยังไม่พอ ให้พิจารณาภายในเสียก่อน ท่านบอก ช้าๆ ชากๆ เรื่องเหล่านี้แก้ได้ เรื่องราคะตัณหา มันจะเหนียวเมมมาก็ตาม ไม่พ้นอสุภะนี้ไปได้ อันนี้ฟาดขาดสะบั้นลงไปเลย

อสุภะเวลามันชำนาญจริงๆ ของง่ายเมื่อไร เราจึงเรียกว่าขั้นซุลมุน นี่ถึงขั้นที่พูด ถึงเรื่องอสุภะที่เขาถามปัญหามานะ เราพิจารณาอย่างนั้นเสียก่อน ถอยหน้าถอยหลัง ถอยหาผลบวกของเรา อันไหนที่เป็นผลลบให้ถอยห่างออกมา มาหาผลบวก พิจารณา แล้วก็ได้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมองไปที่ไหนเป็นซากอสุภะไปหมดเลย นั่น เวลามัน ชำนาญนะจิต มองดูร่างไหนไม่มีคำว่าสวยงาม มีแต่ซากอสุภะอสุภะก็เกลื่อนไปหมดเลย

พอมองเห็นพับผิงขาดสะบั้นๆ ไปหมด นี่เรียกว่าสุภะมีกำลังแก่กล้า มองไปที่ไหน เป็นอันเดียวๆ กันหมด นี่เรียกว่าชั้นชุลมุนของสติปัญญาที่ทำงานเกี่ยวกับสุภะ เรียกว่าชุลมุน ยังไม่เรียกว่าอัตโนมัติ

อันนี้เป็นขั้นที่รุนแรงเป็นขั้นที่ชุลมุนวุ่นวายมากที่สุด พอผ่านจากขั้นอันนี้ขาด ลงไปปุ๊บลงไปเรียบร้อยแล้ว ทีนี้สติปัญญาอัตโนมัติจะนำอันนี้ไปฝึกซ้อมเรื่อยๆ ก้าว เรื่อยๆ ท่านบอกว่าสำเร็จพระอนาคามี ราคะขาดแล้ว แต่อะไรที่เป็นลิวเป็นฝอยเป็น อะไรเล็กๆ น้อยๆ ยังติดอยู่ ท่านชำระอันนั้นเรื่อยๆ ขึ้นเรื่อยๆ อันใหญ่ก็นี่ละ ตัว ชุลมุนวุ่นวาย จึงไม่เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ จนผ่านชุลมุนนี้ไปแล้วจึงเป็นสติปัญญา อัตโนมัติด้วยการนำอันนี้ไปฝึกซ้อมให้ชำนาญๆ ขึ้นไป เข้าใจแล้วนะที่พูดนี้ เพราะพูด นี้ถูกหรือผิดอะไรยังไม่ได้ มาถามถูกหรือผิด ผลเป็นยังไงไม่เห็นบอกมา แล้วมีอะไรอีก

ผู้กำกับ คนที่ ๒ ผมฝึกสมาธิจนมีอาการต่างๆ เช่น อาการเหมือน ตัวหมุนจากซ้ายแล้วเร็วจนต้องออกจากสมาธิเพราะมันน่ากลัว อาการอีกอย่างหนึ่งก็คือ กระทบทำความรู้สึกแยกเป็นสองส่วนได้ จนเห็นร่างกายของตนเองนอนอยู่ ส่วนตัวที่ ลอยขึ้นจะมีความรู้สึกมากกว่าและมีแสงสว่างออกจากตัวเอง แต่เดี๋ยวนี้เลื่อมแล้ว ต่อมาก็ฝึกกำหนดลมหายใจเข้าออก ฝึกไปทุกวัน วันละ ๕ นาทีและเพิ่มไปเรื่อยๆ ใน วันหนึ่งก็รู้สึกมีลมหมุนที่ปลายจมูก และนั่งสมาธิทุกทีก็จะมีอาการอย่างนี้ทุกครั้ง อยาก ให้หลวงปู่ช่วยชี้ทางสอนเกล้ากระผมด้วยครับ

หลวงตา โอ๊ย ไม่อยากพูด มันทำจับจด เดี่ยวจับนู่นจับนี่ไม่ได้ศัพท์ได้แสง เราไม่อยากอธิบายละอย่างนี้ ทำอะไรให้มันจริงจังบ้างซิ เดี่ยวมาลมหายใจ เดี่ยวไป อย่างนั้นไปอย่างนี้ ยุง จับอะไรจับให้มันเห็นชัดเจน จะเปลี่ยนก็เปลี่ยนด้วยเจตนาหา เหตุหาผลจริง ๆ อย่าสักแต่ว่าทำสักแต่ว่าเปลี่ยน อย่างนั้นใช้ไม่ได้ ไม่ดี นี่ก็แก้แล้วนี่

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz